

PROROK

TOMÁŠ PECKO

TOMÁŠ PECKO

PROROK

CYKLUS - ČASŤ 2.

Copyright © 2022 Tomáš Pecko

Dizajn obálky © 2022 Elizabeth Bugyiová

1. vydanie

ISBN 978-80-570-3695-1

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

PREDSLOV

Od poslednej scény ubehol už nejaký ten čas. Čo s tým spravíme? Začneme ďalšiu epizódu? Alebo tu teraz s tým sekne a vzdáme to? Há! Takú radosť predsa niekomu (niečomu?) neurobím! Čaká nás pokračovanie Tomovho životného príbehu a nemôžeme jeho smelú bandu len tak zahodiť do zabudnutia.

Píšem tieto riadky po ukončení editácie predošlej knihy a rozmýšľam nad tým, čo by so mnou mohla urobiť kariéra spisovateľa. Asi by som skončil s predstavou o učiteľstve a vydavateľstvo by ma začalo hnať vydávať jednu knihu za druhou... Pretože kto chce v dnešnej dobe tak dlho čakať na pokračovanie? Nikto nemá rád cliffhanger! Spôsobil som predošlým koncom nejaký? To hádam nie! Či? Teda... Nespomínam si na to. Žartujem!

Ešte vás to neomrzelo? Prepáčte, že tento diel je o niečo kratší, no v ďalšom vám to zaručene vynahradím! Som vopred vdáčný za vaše ďalšie námietky a postrehy k tejto knihe a nechajme sa prekvapiť, čo nám koniec tejto prinesie. Oстане personál Odysey počtom rovnaký ako pred odchodom? Ktovie. Musíte to zistiť sami. Šup! Čítaniu zdar!

OBSAH

PREDSLOV.....	1
SPOMIENKY.....	3
PRICHOD.....	23
HRIECHY CORNELOVCOV.....	39
HRIECHY WALHAUSOVCOV.....	61
KRV.....	87
HRIECHY SPRIGEROVCOV.....	106
PARTNER.....	120
ROZSUDOK.....	137
REVOLÚCIA.....	167
DOSLOV.....	183

SPOMIENKY

Leto

„Zabúdaš, že sme pre ňu zatiaľ všetci iba postradatelné figúrky.“

Vlak sa rútil po koľajach ako blesk a našim cieľom je dopraviť sa do dediny najbližšie k Ivoritu, do Haburu. Medzitým nás čakajú dve zastávky. Jedna v An-Seithe a ďalšia v Labrase. An-Seith je pohraničné mesto, kde tamojšia vlaková stanica je jednou z najväčších, vzhľadom na prepravu či už cestujúcich alebo tovaru. Čakali sme tu na povolenie k prechodu od pohraničnej stráže a medzičasom som v hlave listoval udalosti spojené s cestou sem. Ten Lein darček mi teda poriadne vyrazil dych! V krabičke sa nachádzala malá hracia skrinka s jej obľúbenou melódiou. Často si ju doma púšťala počas našich stretnutí.

„Keď mi to na návšteve pustila, skoro som sa rozplakala! Klasická hudba nikdy neomrzí. Byť tebou tak sa neopovážim stratiť tento vzácny darček!“

„Ako by som si to len mohol dovoliť? Budem ho strážiť ako oko v hlave! Takto nás všetkých bude z diaľky chrániť a zároveň si na ňu pri tom príjemne zaspomíname.“

Zakrútil som kľúčikom a kochali sme sa upokojujúcim zvukom rozliehajúcim sa po vozni. Počas tohto malého koncertu sa do debaty pripojil Sebastian. Nevie, či mu to pripomenulo staré zážitky, alebo ho to samo o sebe dojímalo. Tváril sa tak dvojako. Tento sentiment však po chvíli zahodil za hlavu a upozornil ma na veľmi dôležitý detail na krabičke. Zaujal moje oko už vtedy, akonáhle som ju prvýkrát otvoril.

„Prečo bola hracia skrinka v tak veľkej krabičke? Nie je to mrhanie materiálom?“

„V skutočnosti má obal ešte jedno tajomstvo. Pokús sa ho nájsť.“

Obzeral som si ju zo všetkých strán. Najskôr zvonka, kde neboli žiadne zreteľné stopy, a potom som sa vrhol na jej vnútro. Tenkú podstielku bolo možné vytiahnuť a pod ňou sa nachádzal pre mňa veľmi známy denník. Na obale sa nachádzal trojuholník s krídlami a s mečom v strede. Denník od mojej matky adresovaný Sebastianovi, v deň jej pohrebu. Ako sa tam dostal? Prečo ho mala Lea pri sebe?

„Myslel som si, že spolu ostanete už natrvalo a preto som jej ho dal pod malou podmienkou. Nech ti ho dá v ten správny okamih. Zjavne to však spojila so svojim vlastným prevrpením.“

„Prečítala si, čo sa v ňom nachádza?“

„To vedia len tí niekde tam hore a ona. Preto chcela, aby si otvoril až po odchode zo Sanctuary. Veľmi dobre predpokladala, že by si za ňou bežal po odpovede ešte pred tým, než by si si to sám celé prečítal. Radšej sa do toho rovno pusti.“

Opatrne som otváral obal a chcel som sa dozvedieť, čo mi matka po sebe zanechala. To by sa samozrejme do toho nemohol začať vítať Adrien so svojim zvedavým nosom. Nedostal som sa ani po prvú zapísanú stranu a začal si pre seba nahlas tárať svoje.

„Ten symbol vyzerá zaujímavo, nemyslíš? Čo by mohol znázorňovať?“

„Prečo by som sa mal tým zaoberať keď obsah je pre mňa omnoho dôležitejší? Nechaj ma prosím osamote a venuj sa radšej svojej sestre alebo nám radšej sprav kávu.“

„Nie som váš čašník. Nezabúdaj, že práve vďaka mne máme prístup k tej parádnej pochutine. Keď už sme pri tom, kávu by som si naozaj dal! Vďaka za nápad!“

Vrhol sa k pultu pričom pripravoval šálky a začal variť vodu v rýchlvarnej kanvici. Otvoril balík so zrnami od Harryho a vôňa mi okamžite zbystrila zmysly. Hľadal som kútikom oka Michaela, no ten sa vo vozni nenachádzal. Podľa Adriana ešte stále spí vo

svojej miestnosti. Konečne som sa dopracoval k prvej strane a mohol začať pozorne čítať napísané riadky.

Ahoj Tom!

Pamätám si, ako tvoj príchod na tento svet rozjasnil moje pochmúrne dni a dodal mi silu ďalej žiť. Vďaka tvojmu otcovi som to mala nesmierne ťažké. Netvrdím, že nás nemiloval, práve naopak.! Skôr by som to popísala ako jeho jedinečnú starostlivosť o našu rodinu. Zastával názor, s ktorým sa moji rodičia nezhodovali a preto si nemal veľa príležitostí lepšie svojich starých rodičov spoznať. Nie sú to zlí ľudia, ale ich myslenie bolo príliš jednoduché na prichádzajúcu dobu. Ľudia sa stránia novým veciam a spočiatku sa sťažujú. Potom, keď zistia ako sú nové zmeny pre nich prospešné, sú im za to nakoniec vďační. Nechcem ale zbytočne dlho bľabotať do vetra... Musím ti porozprávať o niečom dôležitom.

Asi rozmýšľaš nad tým, ako sa tento denník dostal von k pánovi Bellovi. Prišiel za mnou posledný deň naozaj zvláštny mladý muž. Hodnotil môj psychický stav a pýtal sa ma na závet pre pozostalých. Nechápala som, o čo mu ide a tak som mu povedala o našom dome v Dirtshale. Je to jediné miesto, ktoré nám skutočne patrí. Reštaurácia nikdy nebola priamo našim vlastníctvom, ako si sa už mohol dozvedieť. Všetko si tento chlap zapisoval do svojho denníka, ale strany následne vytrhol. Potom požadoval, aby som sem napísala pre teba odkaz. Uistil ma, že tieto slová sa nedostanú do zlých rúk a tak v nádeji píšem, čo mi prvé napadá. Ide najmä o najvyššieho ministra Konglomerátu, Charlesa Hikesa.

Jeho návšteva v Sanctuary bola veľmi dobre premyslená. Mal s otcom veľké plány a preto ho do Asociácie osobne poslal. Keď sa Wiliam odtiaľ vrátil a dozvedela som sa, čo sa tam naozaj stalo... Všetko to zrazu dávalo zmysel. Teda až na malý detail. Bežní ľudia sa nedokážu vyrovnáť profesionálnym špiónom, akým bol napríklad Ed. Nechápem, ako sa mu to celé podarilo zosnovať aj vzhľadom na náš neúspech. Je mi to nesmierne ľúto... Prepáč mi

to. Nedokážem ti v tomto pomôcť a pravdepodobne riskujem tým tvoj život... Ale dávaj si na politiku poriadny pozor! Snaž sa s takými ľuďmi čo najmenej zapliesť!

Predtým, ako sa s tebou rozlúčim, mám pre teba poslednú prosbu. Ak stretneš majiteľa tohto denníka, skús o ňom zistiť niečo viac. Mám z neho zvláštny pocit, ktorý nedokážem lepšie popísať. Dôverujem mu, ale zároveň chcem, aby si si od neho držal odstup. Ktovie, aké esá skrýva v rukávoch.

Aj keď sme možno neboli práve tí najlepší rodičia Tom, budeme na teba niekde zhora dohliadať. Nájdi si slušné, múdre dievča, ktoré si nezbalí svoje veci pri prvej skúsenosti s tvojim antitalentom na varenie. Dávaj si pozor na alkohol! Nenadarmo sa mu hovorí „metla ľudstva“! Dbaj na správnu životosprávu a obklopuj sa priateľmi! Vďaka nim prekonáš aj tie najťažšie prekážky. Ešte posledná vec... Ospravedlň ma. Nestíham pri každom ďalšom slove utierať všetky tie slzy... Správaj sa k starším ľuďom s rešpektom a úctou! Pokora ťa posunie ďalej než egoistická pýcha! Prosím, daj na seba pozor... Lúbim ťa!

Rosalia

„ ... “

„Deje sa niečo, Tom? Prečo plačeš?“

Nina si ku mne prisadla a prečítala si posledný odstavec maminho odkazu. Prehodila ruku poza môj krk a naklonila si ma k sebe. Nič viac nehovorila. Nechala ma to všetko zo seba dostať von. Presne na toto slúžia priatelia. Ďakujem, mami. Za necelé dve minúty som sa pozviechal a poďakoval svojej nadriadenej za malý, ale zato dôležitý akt súcitu.

Michael sa akurát stihol prebrať a pripojil sa k nám, spolu s Adrienom. Ďalšie stránky boli prázdne a tak som sa rozhodol pokračovať v písaní útržkov z tejto cesty. Z krátkej rekapitulácie mojich zážitkov sa vykľulo niekoľko zapísaných strán a popri dopití naservírovaného nápoja sme stihli prísť do An-Seithu. Strážnici síce lámavo rozprávali našou rečou, ale nebol problém im rozumieť. Toto je jediná krajina, kde majú dva úradné jazyky. Svoj, ešte z dávnych čias, a náš. Mali sme v rezerve nachystanú

Dimu pre prípad stretu s novou rečou, no úspešne sme sa tomu teraz vyhli. Aj to bola novinka vyvinutá v priebehu mesiacov čakania na túto výpravu. Mali sme so sebou krabičku, v ktorej bola uložená sotva stotina jej bežných funkcií a preto nám umožňovala iba komunikáciu a preklad neznámych slov. Nebola to prakticky priamo ona.

„Mohli by si pohnúť... Chcem byť čo najskôr už pri tej hlúpej hore.“

„Ukľudni si hladinu trpezlivosti Michael. Vážne by si na tom mal viacej popracovať. Ak máš záujem, rada ti s tým pomôžem.“

„Ty sa odkedy rozumieš ľuďom? Myslel som si, že to je Adriena parketa.“

Spražila ho chladným podráždeným pohľadom a vďaka Adrieni sa situácia vrátila naspäť do normálu. Sebastian zisťoval, po príchode naspäť do nášho vagóna, prečo sa tí dvaja tvária tak rozčertene. Zároveň nám ukázal povolenie na prestup. Pán Peers je vskutku šikovný. Vraj keby niet jeho včasného vybavenia potrebných papierov, čakali by sme tu kvôli tomu celý deň. Ten chlap si zaslúži omnoho viac, než čo dostáva od Niny. Druhú polovicu našej cesty sme vyplňali hraním kariet. Kto by to bol povedal, že práve naša jediná žena, okrem Dimy, bude mať toľko smoly. A to sme jej ku koncu naschvál dávali výhodu v podobe menšieho počtu kariet pre ňu, ale márne. Utešila sa tvrdením, že aspoň bude mať šťastie v láske. Pochybujem, že sa nájde blázon obetujúci sa pre dobro zvyšných chlapov na tejto planéte. Dnes končíme v Labrase a na ďalší deň nás čaká finálna destinácia, Habur.

Mesto žiarilo svetlami z pouličných lúčok a domov, pričom sme sa ubytovali neďaleko nášho vlaku. Najst' budovu, kde by sme dokázali napratať väčšiu časť personálu Odysey, určite stálo kopec námahy. Pre Walhausovcov nie je nič nemožné. V Sanctuary ostala možno desiatka ľudí, aby mohli dokončiť svoje projekty a udržovať budovu v zachovalom stave, pokým sa nevrátíme. Ak sa vôbec vrátíme. Nedalo sa mi celú noc zaspáť a radšej som sa vybral prejsť po budove, než aby ma v posteli žrali mrle. Veľká

hodinová veža na námestí ukazovala niekoľko minút po polnoci. Ako dlho im trvalo postaviť niečo tak majestátne? Človek, ktorý to mal na starosti, je vďaka tomu určite dostatočne majetkovo zabezpečený. Všetci očividne tuho spali keďže som počas svojej malej prechádzky nikoho nestretol. Teda do momentu, kedy som prešiel okolo malého zavretého baru na druhom konci chodby. Niekoľko stoličiek a stolov ostalo vonku, kde pri jednom sedel Adrien. V pohári mal naliatu hnedú tekutinu a až keď som podišiel bližšie, zbadal som takmer prázdnu fľašu, z ktorej jeho nápoj pochádzal. Sledoval hladinu a tuho premýšľal svojim unaveným a možno aj opitým mozgom.

„Nedá sa ti spať, Tom? Ideš neskoro. Nemám sa s tebou o čo podeliť. Jedine ak by si niekde ukrýval ďalšiu nádobu rozväzujúcu môj jazyk.“

„Trápi ťa niečo? Mal si dôvod na oslavu?“

„Proste som mal chuť... Máš voči tomu nejaké výhrady?“

„Nie, to by som si nedovolil! Len ma to zaujíma... Z čírej zvedavosti.“

Chcel som ho nechať o samote, no akonáhle som sa otočil, stolička vedľa neho zaškrípala po podlahe. Odsunul ju na znamenie, aby som si k nemu prisadol. Chvíľu si premiestňoval pohár z jednej ruky do druhej a následne mi ho suchol po dĺžke stola až ku mne. Našťastie sa ani kvapka nevyliala a jeho inštrukcia znela jasne. Vyrozpráva sa mi až keď to vypijem. Pravda sa vraj väčšinou nájde až na dne pohára. Ostrý pocit v krku ma uistil, že išlo o silný druh alkoholu, ale zároveň s príjemnou chuťou po dopití. Pousmial sa nad mojou prvotnou grimasou a zdôveril sa mi so svojimi obavami.

„Asi sa mi cnie za domovom alebo čo... Spomenul som si na rodičov a ktovie, ako sa naša matka o nás bojí. Popravde, toto je moja prvá cesta s Ninou niekam do neznáma. Aj keď som o niekoľko rokov starší od teba, z niečoho človek jednoducho nevyrastie. Nevie, ako mám s Ninou normálne komunikovať. Kvôli tej Michaelovej poznámke z vlaku som ostal poriadne vykoľajený.“

„Komunikácia nie je predsa raketová veda. Síce sa neviem vžiť do tvojej kože, ale ak mám byť úprimný, vzťah s Leou mi dal veľmi cennú skúsenosť. Niekedy iba stačí byť v prítomnosti onej blízkej osoby v náročných časoch a automaticky robíš viac než dosť. Určite to príde prirodzene. Zbytočne si teraz s tým nelám hlavu.“

„Pozrime sa na teba... Nemal by som skôr ja teba poučať? Svet sa naozaj čochvíľa začne točiť naopak.“

Zašmátral vo svojej tenkej bunde a z vnútorného vrecka vytiahol list. Upriamil som naň svoju pozornosť. Jeho obsah mi však neprezradil. Namiesto toho začal nahlas polemizovať o tom, aké povinnosti ho na tomto výlete ešte čakajú.

„Sľúbil som ti nahliadnuť do tohto listu, no budeš mi to musieť odpustiť. Jeho obsah sa ťa vôbec netýka. Ani to nesúvisí s niekým z našej posádky. Teda nie priamo.“

„Prezradíš mi aspoň niečo z neho? Dokedy ma chceš takto naťahovať? Ak si dobre spomínam, mal som na to nárok. Predsa len som tvojej sestre odpustil a viac menej sme teraz za dobre. Zatiaľ neurobila nič, čo by som považoval za prekročenie hranice.“

„Práve preto. To neznamená, že ju skôr či neskôr neprekročí. Zabúdaš, že sme pre ňu zatiaľ všetci iba postradatelné figúrky. Vyliezla by na Ivorit aj keby tam má ísť sama. Tvrdohlavá, hlúpa sestra...“

Týmito slovami ukončil náš rozhovor a poďakoval mi za ponúknuté ucho, ktoré si vypočulo jeho súčasný emočný stav. Aj jemu patrí istá vďaka. Tekutina z jeho pohárka mi pomohla v posteli vypnúť vedomie prakticky okamžite. Ani si nepamätám, kedy som naposledy takto tuho zaspal. Ráno Michaelov budík nebol práve najpríjemnejšia vec na prebratie. Kľudne by som si tu ešte zopár minút poležal. Okamžite som si to rozmyslel, keď bez zaklopania vtrhla do izby naša nadriadená a pýtala sa, kde toľko trčíme. V ten moment som bol do sekundy prebratý a fungoval na sto percent. Dnes dorazíme do Haburu. Pán Peers nás bude očakávať na stanici a zavedie nás do našej dočasnej „novej“ Odysey. Až teraz som si uvedomil, aké je Labras dlhé mesto.

Trvalo nám snáď hodinu sa z neho vymotať vďaka komplikovanej vlakovej premávke a prácam na trati. Adrien si tentokrát vymenil miesto s Michaelom, ktorý bude s nami zdieľať čas v kupé. Spoločne sme študovali okolie Ivoritu. Od Haburu to je ešte desať kilometrov k začiatočnému bodu výstupu. Odtiaľ to je dvojďňová cesta peši hore až k Chrámu Svetla. Nevyhnutné zásoby sa tam donášajú vrtuľníkom, no inak sú tamojší mnísi úplne sebestační. Celkový plán znie nasledovne. Prvé tri dni strávime v Habure, kde všetko nachystáme a s Michaelom podnikneme prvé testy na skúšku spojenia. Problémom však ostáva, ako dotrepeme Atramis tam hore. Určite sa mnísi len tak sami od seba neponúknu zísť dolu a pomôcť nám s ním. Celá tá mašina sa sem spolu s Dimou dopravili letecky a nákladiakom. Aj keď sa ich rozmery výrazne zmenšili oproti ich prvotným verziám, stále to boli veľké krabice plné vzácnej technológie. Neostáva nám nič iné než sa bez nich nejako zaobísť. Teraz tak rozmýšľam nad tým... Načo sme ich sem vôbec ťahali? Aj na toto bola Nina pripravená odpovedať.

„Snáď si nemyslíte, že by sme jediný funkčný Atramis vzali z Odysey a bohvie, čo by sa tu s ním stalo. Nehodlám až toľko riskovať. Vytvorili sme kópiu a potrebujeme otestovať jeho funkcie v bežných podmienkach. Rovnako to je aj s Dimou. Skúsili sme jej výpočtový algoritmus skopírovať a využiť ho namiesto nej k vizualizácii snov. Pre istotu sme väčšiu jej časť vzali so sebou.“

„Prečo ste to teda neurobili niekde doma v Sanctuary? Zbytočne ste sem dovezli toľko techniky...“

„Ak sa má ten stroj dostať k bežným ľuďom, potrebujeme ho k nim efektívne dopraviť. Testujeme tým našu logistiku a možnosti čo najrýchlejšieho rozvozu a kompaktnosti.“

„Vlastne prečo sa o to zaujímam... Veď ja s tým nemám nič spoločné.“

„Povedz niečo také ešte raz a sám poniesieš všetkým veci na vrchol hory.“

Pri pomyslení, čo má táto mladá slečna pre mňa nachystané v zásobe, mi strach na okamih obrátil žalúdok naruby. Už

dávnejšie mi sľúbila, že ak spôsobím nejakú hovadinu, odtrhne mi hlavu z krku. Som o realizácii jej vyhrážky viac než presvedčený. Na môj údiv sa v ten moment ozval nový Posol. Požiadal ma, aby som prešiel do meditatívneho stavu a porozprával sa s ním. Ospravedlnil som sa za môj náhly presun do izby a nikto to ani neriešil. Nepovedal som im predsa o dôvode môjho odchodu, takže nemali príčinu k vyzvedaniu. Na ceste k svojej malej izbičke som sa minul s Adrienom, ktorého ranná „opica“ po prepitej noci zjavne položila na lopatky a sotva prešiel okolo mňa bez opierania sa o stenu. Zazdalo sa mi ako povedal, že už nikdy nebude piť. Toto nevinné klamstvo každý pozná a nikomu sa to ešte nepodarilo dodržať. Hádám mu to Nina nebude mať za zlé. Dvere som za sebou pre istotu zamkol a sadol si na posteľ. Ešteže nie som cez dva metre vysoký, inak by sa tu veľmi ťažko spalo. Netrvalo dlho a mohol som v klúde spoznať tvár nastávajúceho spolubývajúceho v mojej hlave. Mohol byť asi tak starý ako Adrien, zato však omnoho viac vyšportovaný! Na chrbte mal pripnuté dva meče s pôvabnými rukoväťami a celý bol zaodetý v jednoduchých látkových veciach vo farebnej kombinácii oranžovej spolu s hnedou. Čierne vlasy mal zopnuté do krátkeho copu a sedel s prekríženými nohami oproti mne opierajúci sa o niečo, čo ešte nenadobudlo tvar. Scenéria sa zmenila z čiernej ničoty do miestnosti s drevenými stenami. Najviac ma zaujal obraz nad ním, na ktorom bol nakreslený rozkvitnutý čerešňový strom. Nenechal som sa ďalej rozptyľovať a sadol som si k naozaj veľmi nízkemu stolíku umiestnenom medzi nami, pod ktorý sa mi sotva zmestili nohy. Kto v skutočnosti takýto stôl dokáže efektívne používať?

„Tom... Konečne sa stretávame v omnoho pokojnejšej chvíľke.“

„Som rád, že ťa konečne vidím, Posol. Teda... Neviem, či ťa mám znovu volať Posol. Na toho predošlého nemám práve najlepšie spomienky. Veľa pekných vecí som s ním rozhodne nezažil.“

„Volaj ma Raikyo. Ale nechaj si to meno prosím pre seba. Hovorím ti to iba z toho dôvodu, že mi dovoľuješ sídlieť v tvojom

tele. Teraz mi dovoľ prejsť k dôležitejším veciam, kvôli ktorým som ťa sem zavolať.“

„Som samé ucho. Sám som zvedavý, čo máš na srdci.“

„Asi si už počul náš príbeh. Myslím ten o Prorokoch a Posloch.“

„Áno. Jedna stará pani u nás v Dirsthale mi niečo prezradila a potom sme sa s Michaelom dopracovali ďalej. O príbehu jeho Proroka.“

„Slúžili sme Prorokom naozaj oddane. Žili sme s nimi v rovnováhe, ale ľudia nám to dokázali poľahky narušiť. Voči toľkej nenávisti a odporu sme nedokázali viacej odolávať. Mojich bratov to po čase položilo a nakoniec som podľahol aj ja. Istá slečna požadovala pomoc od liečiteľa, za ktorého som niesol pri strážení zodpovednosť. Bola vo vnútri jeho domu podozrivo dlho a tak som vošiel dnu. Na ten pohľad nikdy nezabudnem. Telo bezvládne ležalo v kaluži krvi spolu s niekoľkými bodnými ranami a po žene ani stopy. V ten moment som necítil ani kúsok žiaľu. Iba zúfalstvo a hnev. Behal som po dedine so svojimi mečmi a hľadal vrahyňu môjho priateľa. Samozrejme, že sa pod ňou zľahla zem. Všetci ju kryli, pretože nám závideli, čo dokážeme. Odmietali sme ich naučiť niečo viac o našich schopnostiach. Presne kvôli tomuto dôvodu. Použili by ich proti sebe vo svojich hlúpych vojnách. Vyvraždil som svojimi mečmi vtedy asi dvadsať ľudí, pokým ma nezastavil jeden z mojich kolegov. Zvyšok si vieš predstaviť. Netuším, čo sa so mnou dialo potom. Pamätám si, ako som blúdil po temnote a v hlave mi znela jediná veta. Som stelesnený hnev.“

„Takže v konečnom dôsledku sa nelíšiš od svojho predchodcu? Mimochoďom, odkiaľ si ho poznal?“

„Artachiosa? Ten lakomý bastard vedel veľmi dobre manipulovať ľudí vo svoj prospech. Učil jednu skupinu Poslov približne generáciu predou mnou. Tí mi porozprávali o ňom dostatočne veľa príbehov, vďaka ktorým som usúdil, čo za parchanta v skutočnosti bol. Vôbec nechápem, ako ho náš rád mohol nechať vo svojom kruhu. Isto mal v tom prsty a ťahal za nitky. Naozaj som bol prevrapený, keď som sa ocitol v tvojom tele

a uvidel som jeho nechutné plamene. Popis z príbehov o ňom sa naozaj zhodoval a nemusel som dlho rozmýšľať nad identitou ohnivého démona.“

„Stále si mi neodpovedal na moju prvú otázku...“

„Schválne som sa jej chcel vyhnúť. Ber to ako len chceš. Možno nie som o nič lepší než on, no určite nemám v pláne páchať zverstvú, ktoré on dokázal vyprodukovať bez štipky svedomia. Mne je popravde ukradnuté, čo budeš robiť. Ale pokiaľ pôjde o tvoj život, dovolím si brániť sa rovnako ako keby tvoje telo bolo mojím. To mi nemôžeš mať za zlé.“

„Mám pocit, že také niečo som už raz počul. Poteším sa, ak nebudeš vyžadovať veľa údržby.“

„Čo tým chceš povedať?“

„Cítil som to pri našom prvom stretnutí. Živíš sa hnevom. Pravdepodobne si vďaka môjmu hnevu zablúdil práve ku mne a teraz tu trčíš kvázi vo väzení.“

„Necítim sa, že by mi to prekážalo. Je to ďaleko lepšie ako tá temnota predtým. Ja si tu v pokoji budem ostríť svoje meče pre prípad potreby a ty sa zatiaľ venuj Ivoritu. Pre dnešok sme skončili.“

Nestihol som sa ho spýtať tých zopár ďalších otázok blúdiacich v mojich myšlienkach a vrátil som sa naspäť do reality. Chcel som vedieť, kto mu zveril správu o Ivorite a taktiež ma zaujímali tie jeho meče. Boli tak elegantné a istým spôsobom ma priťahovali. Jeden mal svetlomodrú rukoväť a druhý zlatú. Ich čepele boli tak dlhé, aby ich poľahky mohol vyťahovať spoza svojho chrbta. Asi si jedného dňa jeden zaobstarám a skúsím sa s ním naučiťarábať. Možno mi pri tom Raikyo pomôže. Moje sústredenie prerušilo až klopkanie na dvere spolu s mužským hlasom, kedy mi Sebastian oznámil príchod do Haburu. Ponatáhoval som si všetky končatiny a vytiahol svoj ťažký batoh s vecami na posteľ. Dopracoval som sa k východu z vozňa a musím povedať, že aj vzhľadom na ročné obdobie tu rozhodne nie je najteplejšie. Bol som jediný, ktorý si ešte nestihol dať na seba bundu. Všetci evidentne dostali varovanie okrem mňa.

Pán Peers nás vrelo privítal spolu s ďalšími našimi kolegami v dedinke, ktorá je poslednou zastávkou vlaku. Posadali sme si do nákladného auta a prechádzali popri domoch z rôznych materiálov a farieb. Niektoré boli tehlové, iné zasa iba z plechov. Ľudia aj vzhľadom na svoje chudobnejšie pomery vyzerali šťastne a zopár detí nám radostne kývalo z chodníka. Cudzincov tu musia vďaka Ivoritu vidieť často, ale očividne ich to neustále teší. Doviezli sme sa na okraj obytnej zóny, kde sa týčila pred nami naozaj priestranná budova, kedysi slúžiaca ako sklad. Bolo v nej dostatok miesta na ubytovanie celého personálu a umiestnenia potrebného technického vybavenia. Nemohli sme si príliš sťažovať na jednoduché dvojposteľové lôžka, ktoré sa na najbližšie dni stanú našim najväčším peklom, ak niektoré z nich bude príšerne vŕzgať. Aspoň sprchy a záchody sme mali oddelené. Všetko bolo vďaka Nininmu asistentovi dokonalo pripravené. Na záver dňa nám ostával brífing, kedy nám Nina ešte raz zopakovala naše plány na nasledujúce dni.

„Tom s Michaelom podstúpia testy a zistíme, ako funguje spojenie a prekopírovaný algoritmus v Atramise. Ja so Sebastianom a Adrienom preskúmame Ivorit a skúsime od miestnych vytiahnuť čo najviac informácií. Nejaké námietky?“

Nikto neprotestoval, teda až na Michaela mrmlúceho si popod nos. Stál som vedľa neho a tak som veľmi dobre počul, čo povedal. Súhlasil som s jeho názorom, že tri dni sú zbytočne veľa na testy a mohli by sme ísť namiesto toho čo najrýchlejšie na vrchol hory, ale odporovať Nine nebolo práve najmúdrejšie. Nechali sme si to všetko radšej pre seba.

„Ešte mám pre vás jednu informáciu. Možno si to neuvedomujete, ale sme v omnoho vyššej nadmorskej výške než v Sanctuary. Nemusí vám to tak pripadať, no môžu sa naskytnúť bolesti hlavy vďaka zníženému obsahu kyslíka vo vzduchu. Preto prosím nepanikárte a akékoľvek ťažkosti hláste lekárskeму personálu. Nie je to nič vážne a patrí to k aklimatizácii na prostredie, v ktorom následné dni pobudneme.“

Žiadne problémy som zatiaľ na mojom tele našťastie nepostrehol. Ktovie, či sa niečo zajtra prejaví. Noc bola bezsená a pokojná. Až mi to príde neprirodené a sny mi začínajú pomaly chýbať. Som nesmierne vďačný akémukoľvek bohovi na nebesiach, že žiadne posteľe nevrzjali. Nevieť si ani predstaviť, čo by ten príšerný zvuk napáchal s kvalitou spánku všetkých spolubývajúcich. Prvý deň prebehol bez nejakých výnimočných udalostí. Nina sa so svojou skupinkou už skoro ráno za svítania vybrala na svoj lov informácií, pričom nám ostatným bolo dovolené spať koľko sa nám zachcelo. Nedokázal som v posteli príliš dlho len tak nečinne ležať a radšej som investoval svoj čas do rannej rozcvičky a prechádzky po okolí. Sledoval som obyvateľov Haburu ako si stavajú nové príbytky alebo pasú svoj dobytok na lúkach v okolí dedinky. Deti sa hrali s loptou, naháňali sa a vyzerali vskutku bezstarostne. Aj ja som mal kedysi taký život. Im to možno aj vďaka tejto lokalite zostane. Ja som si svoju cestu dávno vybral a nehodlám z nej vycúvať. Hodinky ukazovali najvyšší čas vrátiť sa do improvizovanej základne Odysey a začať s testami. Michael nevyzeral práve najlepšie. Stretol som ho napol ceste k pánovi Peersovi a vraj naňho doľahlo to, čo naša nadriadená včera spomínala. Preto vynechá dnešnú skúšku Atramisu a pokúsi sa to vyležať.

V testovacej miestnosti panovala veľmi dobrá atmosféra. Obaja chlapi, zodpovední za chod nášho čarovného stroja, sa nevedeli dočkať, kedy sa budú môcť vyblázniť v rámci svojich projektov. Richard Peers chcel zaznamenať čo najviac z tohto miesta, rovnako ako to urobil v Drasieli, pričom mu jeho kolega Liam Devile ponúkal svoju pomoc skrz kompaktnú verziu Dimy. Ten zasa chcel otestovať vplyv rôznych prízvukov na rozpoznávanie reči spojenou s prekladom určitých výrazov slov. Očividne ho to fascinovalo viac než jeho pôvodný projekt súvisiaci s ľuďmi bez niektorej končatiny. Možno to znie v jeho prípade trochu morbidne, ale niekedy prospeje vyskúšať niečo nové. Privítali ma s hlasným smiechom a spoločne sme sa pustili do práce. Známa prilba mi sadla na hlavu ako uliata a inštrukcie sa začali hrnúť na

displej pred mojimi očami. Kalibrácia trvala omnoho dlhšie vzhľadom na nové pracovné podmienky a začal som chápať, prečo máme tie tri dni investovať do testovania. Neznížilo nám to pracovnú morálku no prekvapilo ma, keď som nestretol Dimu v bielom priestore. Je to priveľká škoda, keďže som ju už nejakú dobu vôbec nevidel. Vcelku som si na ňu privykol a to je pritom iba stroj.

„Nebudú si ľudia sťažovať na pomalé spúšťanie?“

„To je problém, ktorý rád vyrieši za nás ktokoľvek iný. Zbytočne teraz budeme strácať čas. Viac z tej mašiny nedokážeme vyťažiť. Radšej sa sústreď.“

Poprechádzal som sa po bielej miestnosti a snažil sa spolupracovať s objektami, ktoré sem vložili. Nejaké mi aj reálne podali, no všetko to bolo omnoho zdĺhavejšie a strávili sme tým celý deň až pokým neprišla na rad večera. Zišli sme sa v pomerne širokej miestnosti s veľkým stolom uprostred. Čudujem sa, že ten stôl udrží váhu všetkého jedla položenom na ňom. Bolo príjemné všetkých sledovať a budovať si tímového ducha. Nina so Sebastianom prišli až keď sme sa pustili do jedla a vychutnávali si už druhú porciu ochutenej ryže s kockami mäsa. Nechali sme ich vydýchnuť si a doplniť energiu z celodenného prieskumu. Po jedle sa znovu začala téma o plánoch na ďalší deň. Niekedy mi to pripadá, že sme opice, ktorým musí Nina neustále to isté opakovať, čo majú robiť. Pán Peers jej dal stručné hlásenie, ktoré ju zrovna nepotešilo. Na druhý deň sme s Michaelom mali naplánovaný tréning. Tváril sa v porovnaní s ránom omnoho lepšie a bol pripravený dohnať stratený deň. Sebastian rád zodpovedal moje nasledujúce zvedavé otázky, týkajúce sa ich prieskumu Ivoritu.

„Aký bol výstup?“

„Radím vám sa ďalší deň príliš nenamáhať. Je to naozaj drina. Nina neklamala keď tvrdila, že to potrvá dva dni. Dorazili sme síce do kempu v polovici cesty ale som rád, že si môžem konečne oddýchnuť na tých pár dňoch. Tamojší ľud je tam naozaj veľkorysý a dali nám ochutnať rôzne druhy malých koláčikov a kozieho

mlika. Dostavilo sa tam aj zopár mníchov z chrámu a radi nás vraj privítajú pod svojou strechou.“

Na našej vedúcej vôbec nebolo vidno únavu. Rozumiem, že Sebastian má už určitý vek na tieto veci, ale ona berie energiu asi zo samotného slnka. Podľa Adrienových slov sa nijako príliš neangažovala v športovom odvetví. Odkiaľ má potom takú dobrú kondičku? Po umytí všetkých riadov sme s Michaelom prehodili niekoľko slov a upozornil som ho na prekliato dlhý kalibračný proces. Len sa pousmial a povedal, že je to preňho ten najmenší problém. Dnes sa mu sníval vraj nejaký zvláštny sen o studenej pivnici, kde bol pripútaný a premrznutý na kosť. Videl len mihotavé svetlo lampáša a počul kroky blížiace sa k nemu. Niekoľkokrát sa toto celé zopakovalo až pokým sa úplne neprebral.

„Možno to bolo varovanie, že nás čaká väčšia zima než je tam hore na Ivorite.“

„Kiežby to znamenalo niečo tak primitívne.“

Tieto sny nám vôbec neul'ahčujú život a mohli by byť jasnejšie. Potešilo by ma, keby Raikyo vždy vysvetlil po každom sne, čo jednotlivé veci znamenali. Zaspali sme s pocitom, že niečo ostane navždy zahalené rúskom záhady. Musím sa priznať, že všetky doterajšie bezsenne noci ma čoskoro privedú do šialenstva. Vtedy som si na to zvykol a teraz mi to chýba. Rád by som zažil ďalšie dobrodružstvo o žene zaodetej v čiernom a o Shadarovi, bratovi Proroka Khadara. Tieto dve postavy ma naplňajú zvedavosťou každým dňom čoraz viac. Raikyo o nich asi nič nevie, keďže mi z ich príbehu ešte nič neukázal. Bohvie, či to telo, cez ktoré som sa na nich pozeral, nepatrilo nakoniec Artachiosovi. To mi príde ako jediné rozumné vysvetlenie.

Prebudili sme sa do upršaného rána, kedy sa vlhký vzduch ťahal po celej budove. Vetralo sa prakticky len cez okná, takže na filtráciu vzduchu to bolo jediné riešenie. Zjedol som so svojim spolubývajúcim niekoľko hrianiiek s paštétou a rozcvičili sa na dnešný tréning. Najskôr Michael prešiel kalibračným procesom, pričom ostal po celý čas absolvovania procesu nadmieru trpezlivý. Potom som si nasadil druhú prilbu a sledovali sme reakcie